

legervliegtuigen. MacArthur, zo werd geconcludeerd, had vooreerst de krachten niet om Rabaul aan te vallen – beter leek het dat hij tot de bezetting zou overgaan van belangrijke punten op de kust van Nieuw-Guinea die dicht bij New Britain lagen. Verder leek het aanbevelenswaardig, de Japanners te verjagen van de twee eilanden die zij in de Aleoeten hadden bezet, Attoe en Kiska – iets op ons relaas vooruitlopend, willen wij hier vermelden dat een Amerikaanse expeditie op 11 mei '43 op Attoe landde dat na harde strijd heroverd werd, en dat in augustus bleek dat de Japanners Kiska hadden verlaten.

Na de grote stafconferentie in Washington werd daar in april aan het college dat ten behoeve van de *Joint Chiefs of Staff* alle plannen voor toekomstige operaties kritisch bekeek: het *Joint War Plans Committee*, het eerste, door weer een ander college, het *Joint Strategic Survey Committee*, opgestelde plan voorgelegd voor operaties die er toe moesten leiden dat het in Casablanca gestelde doel zou worden bereikt: Japans onvoorwaardelijke overgave. Het werd waarschijnlijk geacht dat het uiteindelijk zou moeten komen tot grootscheepse landingen in Japan-zelf – landingen die pas mogelijk zouden zijn als de zeeën bij Japan door de Amerikanen werden beheerst en als Japan aan zware bombardementen onderworpen was. Waar moesten die bommenwerpers gebaseerd worden? Door het *Joint Strategic Survey Committee* was het voor en tegen van vier locaties overwogen: Siberië (dan zou de Sowjet-Unie medewerking moeten verlenen), de Koerilen, Formosa¹ en China – China werd aanbevolen. De Amerikaanse macht diende dus China te bereiken op punten die zo ver mogelijk van Japan lagen: punten in Zuid-China. Er waren (zie kaart III op de pag.'s 58–59) twee algemene routes die men daarheen kon volgen: een in de *Southwest Pacific Area* (MacArthurs gezagsgebied), d.w.z. westwaarts langs Nieuw-Guinea en dan noordwestwaarts naar de Zuid-chinese Zee, en een in de *Central Pacific Area* (Nimitz' gezagsgebied), d.w.z. met grote sprongen via de Marshall-eilanden, de Marianen en de Carolinen naar de Philippijnen.

Het *Joint War Plans Committee* ging op zijn beurt alle factoren na die bij het voorbereiden en uitvoeren van de desbetreffende offensieven een rol zouden spelen. Eén daarvan was dat de aardolieproducten welke de Amerikaanse oorlogs- en transport-eskaders nodig hadden, dwars over de volle breedte van de *Pacific* moesten worden aangevoerd – het *Joint War Plans Committee* zag daar een oplossing voor: op de westpunt van Nederlands-Nieuw-Guinea, bij Babo op de z.g. Vogelkop (zie kaart II op

¹ Thans: Taiwan.